

og lade Loven gjælde saavel for umyndige som for mindreaarige Lærlinge. Naar nu altsaa Udgangspunktet er dette, at Lovens Bestemmelser i Umindelighed maa finde Anvendelse ikke blot for Umyndige, men ogsaa for Mindreaarige — thi det er jo det Gæste, som egentlig er praktisk —, saa bliver det næste Spørgsmaal dette: Vil man saa indskrænke Hovedbestemmelsen i § 1 om Kontraktens Afslutning til kun at angaa Personer under 18 Aar, eller bør den ikke ogsaa finde Anvendelse paa alle de Personer, om hvilke Loven iøvrigt kan komme til at gjælde? Dette Sidste forekommer mig at være det Naturlige og Rigtige, thi jeg kan ikke se, hvort en Afskillelse mellem Myndige og Umyndige paa dette Omraade er begrundet. Naar man f. Ex. tænker sig, at man fandt det nødvendigt, at en Lændekontrakt blev affattet skriftlig, saa vil jeg tillade mig at spørge: Vilde man saa virkelig gjøre en saadan Afskillelse inellem, om Lændet var under eller over 18 Aar? Jeg tror, at man vilde sige: Er det nødvendigt af Hensyn til Lændekontraktens Væsen og Formaal, at den affattes skriftlig, saa maa dette ogsaa gjælde, hvad enten den Person, som indtræder i Lændeforholdet, er under eller over 18 Aar. Ganske paa samme Maade forekommer det mig ogsaa at være her ved Lærlingeforholdet. Grunden, hvorfor man kræver en skriftlig Kontrakt, er den, at man vil have et rede og klart Grundlag for, hvad der er Ret i Forholdet inellem Parterne; men dette gjælder jo, hvad enten Personen er over eller under 18 Aar. Der er jo ikke her Tale om en Beskyttelse for den Umyndige, som man skulde ville negte den Fuldmyndige. Nei, Grunden til, at man vil have en skriftlig Kontrakt, er den, at man ønsker, at dette Lærlingeforhold, som jo er bestemt til at være i en Række af Aar, og som staber en Mangfoldighed af gjensidige Pligter, skal fæstnes i en Kontrakt; men den Grund, som saaledes fører til, at man fordrer skriftlig affattet Kontrakt med Hensyn til Personer under 18 Aar, gjælder ogsaa med Hensyn til mindreaarige Personer. Jeg veed ikke nogen Lærlingelov, hvort en saadan Afskillelse er opstillet. Vaade i den tyske og i den franske Lov, samt i det norske Udkast er der opstillet denne sælles Regel med Hensyn til Lærlingekontrakten, hvad enten Personen er over eller under 18 Aar. Der er kun den Forskjel, at der f. Ex. i det norske Udkast staar: Der skal i alle Tilfælde oprettes skriftlig Kontrakt, der, hvis Personen er umyndig, skal afsluttes af hans Forældre eller Børge. Det er rigtigt at opfatte Forholdet saaledes, at Forskjellen mellem Myndige og Umyndige kun har Betydning med Hensyn til Personens Evne til at handle selv eller med Hensyn til Nødvendigheden af, at han repræsenteres af Andre; men Reglerne om Rettsforholdet, om det skal være skriftlig og mundtlig Kontrakt, ere i alle Tilfælde de samme. Der vil ogsaa fremkomme en ganske besynderlig og

kunstig Sondring mellem Reglerne om Lærlingekontrakter, indgaaede med Personer under og over 18 Aar, naar dette Forslag vedtoges. Det er givet, at f. Ex. § 1 og de dertil sig sluttende Paragrafer om Paategning af Dvirigheden kun vilde gjælde for Personer under 18 Aar; de andre derimod vilde kunne gjælde ogsaa for andre, men saaledes, at de ere bindende i eet Tilfælde, ikke bindende i et andet Tilfælde. Denne kunstige Sondring, forekommer det mig, at der ikke er nogenisomhelst Grund til at opstille, og jeg vil derfor meget anbefale det høie Thing at stemme for, at Reglen om denne Nødvendighed af skriftlig Kontraktens Oprettelse bliver gjældende i alle Tilfælde; saa fik vi en ensartet, simpel og klar Regel om, hvad der udkræves til Stiftelse af Lærlingeforhold, og saa vilde alle de kunstige Sondringer, som under en modsat Forudsætning vilde opstaa, forsvinde. — Men saa kommer jo det andet Spørgsmaal, som denne Paragraf frembyder det er, om det skal paalægges under Strafsansvar at oprette denne skriftlige Kontrakt, eller om et saadant Ansvar ikke skal paalægges Mesteren. I saa Hensende har Flertallet fastholdt det Forslag, som er stillet af Regjeringen, idet det ogsaa vi have ment, at det var rigtigst at give Mesteren et saadant Paalæg om at oprette skriftlig Kontrakt, samtidig med at man betinger Kontraktens Gyldighed af skriftlig Affattelse. Der er det ærede Mindretal ikke enig med os, men de Grunde, som det ærede Mindretal har anført, have ikke forekommet mig overbevisende. For det Første, naar det er sagt, at det var noget fuldstændig Nytt og Gæstaaende, som her foreslaas indført, maa jeg dog gjøre opmærksom paa, at vi have Exempler paa en tilsvarende Ordning som den, Flertallet her foreslaar. Det er f. Ex. Tilfældet med Loven om Udvandrerens Besordring af 1ste Mai 1868. Der paalægges det Udvandringsagenten at oprette skriftlig Kontrakt med Udvandrerens, og den skal forevises for Politimesteren, og overholdes disse Bestemmelser ikke, isalder han Ansvar. Det er altsaa et ganske analogt Forhold som det, der her er Tale om. Der paalægges det ogsaa Mesteren at sørge for en skriftlig Kontraktens Oprettelse, og hvis det ikke sker, bliver der altsaa Spørgsmaal om et Ansvar. Men, siger man saa, hvoreledes kan det forsvares at paalægge en saadan Pligt? Er det ikke saaledes, siger man, at naar Parterne ikke selv vilde oprette skriftlig Kontrakt, er det, fordi de ere enige om, at de vilde lade være at have en saadan Kontrakt? Og naar de ere enige derom, hvorfor skal man saa tvinge dem til at oprette skriftlig Kontrakt? Det er imidlertid en Paastand, jeg ikke kan være enig i, at, naar der ingen skriftlig Kontrakt oprettes, Parterne saa altid skulle være enige om ikke at oprette Kontrakt. Jeg mener tværtimod, at det vel kan tænkes, at det er Meningen og Forudsætningen,